Porodica je budućnost

Javna i skrivena kršenja ljudskih prava su bezbrojna. Sve su to nepravde, koje prema poslednjoj analizi, najviše ugrožavaju najmanji i nezaštićeni deo društva – porodicu. Ona je danas, na neki način, posuda koja sadrži bolove čovečanstva. Savremenu porodicu možemo plastično prikazati u sledećoj slici: povređena i očajna majka koja drži na grudima patnju čovečanstva i vapi ka nebu – zašto? To je jedan od momenata koji nas ostavlja bez daha. I dovodi nas do pitanja: kakva je uopšte budućnost porodice? Ili još gore od toga: ima li budućnosti za porodicu? Ostajemo bez reči pred velikom tajnom bola. U Svetom pismu je opisan vrhunac bola, izražen u uzviku "Zašto?!" upućenom nebu. Prenosi nam ga jevanđelista Matej, u svom opisu Isusove smrti: «A oko devetoga časa, povika Isus iz svega glasa govoreći: Bože moj, zašto si me ostavio?» (Mt 27, 46).

(…) Ne postoji nijedna ljudska tragedija ili pad koji se nije već desio te noći Bogočoveku. Svojom smrću sve je platio; potpisao je blanko priznanicu, koja potvrđuje sav bol i greh čovečanstva koji se već desio, dešava se i desiće se. U tom strašnom iskustvu, poput božanskog zrna koje trune i umire da bi dalo život, On nam objavljuje i istinu najveće ljubavi: biti sposoban dati sve od sebe, poništiti se radi drugih.

(…) Pred bilo kojim bolom, pred protivrečnostima i nerešenim problemima, pokušajmo preispitati sebe i pogledati u lice besmislu, nepravdi, nevinom bolu, poniženju, otuđenosti, očaju... Prepoznaćemo jedno od mnogih lica Čoveka svih bolova.

(…) To nisu snovi, nego svakodnevna iskustva mnogih porodica koja su, preko napuštenosti Bogočoveka, preobrazila svu svoju bol u novi život. Ponekad se traume pobede i porodice se ponovo ujedine, a ponekad ne – situacija ostane kakva je i bila, ali bol bude ublažen, suze tuge se osuše, lom se prevaziđe. Drugi put fizička ili duhovna patnja ostane, ali dobije smisao ujedinjena sa Hristovom "pasijom" koja i dan danas iskupljuje i spašava porodice i čitavo čovečanstvo. A onda teret postaje lak.

Kjara Lubik

Iz govora na XIX međunarodnom kongresu Švajcarske fondacije za porodicu, Lucern, 16. maj 1999.